

Vi synes stadig væk som noget helt overordnet, at de forbehold, som det drejer sig om, er af en anden karakter end forbehold af en eller anden art i forhold til det indre marked. Så det er for vores vedkommende en anden diskussion.

Kl. 17.45

Da forbeholdene blev vedtaget i 1993, var vi jo i en anden situation, det er der ingen, der kan benægte. Og det, som regeringen og lovgiverne i al almindelighed dengang måtte spørge sig selv, var: Tror vi, at danskerne stemte nej til EF/EU som sådan, eller tror vi, at der var dele af Maastrichttraktaten, som man ikke ville have? Det, der måtte vurderes, både ud fra alle de diskussioner, der var, og også på de undersøgelser, der blev foretaget, var, at det var dele af Maastrichttraktaten, man var usikker over for. Og det er vel også rigtigt at sige, at de forbehold, man hev frem, var noget inspireret af modstandersiden, men det blev jo vores fælles vedtagelse, vores fælles opfattelse af, at det var der, vi skulle sætte ind.

Vi vidste på det tidspunkt ikke noget særligt om, hvordan forsvarsområdet skulle udvikle sig. Da eksisterede Vestunionen stadig, og den var ikke specielt heldig på nogen måde. Det var en skyggeorganisation, og den havde i og for sig et underligt liv. Derfor var det ikke til at sige, hvad det her ville betyde. Der var også en frygt for, at det ville betyde, at vi fik en europahær. Man kan også sige, at der var stor usikkerhed over for, hvad euroen ville blive til, og hvordan det økonomiske samarbejde ville udvikle sig. Og de retslige og indre anliggender var et fuldstændig nyt område, så det anede man i hvert fald slet ingenting om.

Nu ved vi noget om udviklingen på de her områder. Så kan vi undersøge, hvor meget det betyder for Danmark at have de undtagelser eller forbehold, men vi kender i hvert fald noget til udviklingen. Vi ved, at der er tale om et samarbejde på det forsvarspolitiske område, og vi ved også, at der ikke er tale om nogen europahær. Vi kender nu euroen, og vi ved, hvordan samarbejdet forløber. Der er ikke noget mærkeligt i det. Det vil sige, at vi har en helt anden viden om udviklingen, end vi havde dengang. Og på det retslige og indre område ved vi nu, at der sker en udvikling, og vi ved, at Danmark hele ti-

den er nødt til at søge nogle parallelaftaler, og det bliver stadig mere irriterende for dem, der skal give os de parallelaftaler, at vi har det her forbehold.

Så indrømmer jeg gerne, at vi ikke er enige med Socialdemokraterne og regeringen i, at vi skal afskaffe det retlige forbehold for så at indføre et nyt forbehold. Det er der ikke noget nyt i, og det er ikke den strid, som jeg vil tage op her. Nu drejer det sig om at få en ordentlig undersøgelse af tingene.

Så har jeg det ligesom den socialdemokratiske ordfører, hr. Svend Auken, der sagde, at vi sådan set ikke har nogen problemer med viden. Vi synes, at Danmark overordnet set skal være fuldt og helt med i det europæiske samarbejde. Men vi er også fuldstændig opmærksomme på, at der er en række andre mennesker, der har nogle andre holdninger, og så er det dog vigtigt at få lagt frem, hvad der så er de faktuelle forhold i jernindustrien. Hvad betyder det for den danske situation, at vi har de her forbehold? Og det tror jeg aldrig kan ødelægge noget. Vi har overordnet set det opfattelse, at det er bedst for Danmark at være helt og fuldt medlem. Sådan tror vi det er, men vi er ikke bange for, at der kommer viden frem på det her område, og at der er eksperter, der undersøger det. Vi tror ikke, at det vil ændre vores forhold til det, men vi tror, at det vil være med til at kvalificere debatten.

Som jeg sagde indledningsvis, er der meget stor forskel på dengang, vi sagde ja til Edinburgaftalen i 1993 og situationen i dag. Vi har fået 12 nye medlemslande; EU har udbygget sin kapacitet til at kunne påtage sig kriseoperationer; der er kommet nogle nye takter ind i forbindelse med den 11. september; euroen er blevet en gangbar mønt. Derfor tror vi, det er godt, at vi får en diskussion om forbeholdene, men vi synes også, det er godt, at der først er et kvalificeret grundlag at tage den diskussion på. Jeg er glad for, at der her har vist sig et flertal for at få en sådan undersøgelse, og så kan vi jo derefter diskutere, hvornår vi kan få folkeafstemninger om forbeholdenes afskaffelse.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.